

Sygn. akt III CNP 14/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko W. W. i A. W.
o stwierdzenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt II Ca 1553/12,

odmawia przyjęcia skargi powoda do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach z dnia 4 października 2012 r., dzielając jego wniosek o braku podstaw do stwierdzenia nieważności umowy darowizny nieruchomości. Ze względu na nieodpłatny charakter przysporzenia następującego w ramach darowizny, wejście jej przedmiotu do majątku wspólnego nie wymaga, by na akcie notarialnym zawierającym treść tej umowy znalazły się podpisy obojga małżonków. W konsekwencji, zdaniem Sądu drugiej instancji, nie można przyjąć, by powództwo o stwierdzenie nieważności tej umowy było uzasadnione.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powód zarzucił temu orzeczeniu naruszenie: art. 92 § 1 pkt 5 i § 3 w związku z art. 80 prawa o notariacie; art. 890 § 2 k.c. w związku z art. 158 k.c.; art. 36 § 2 i art. 37 § 3 k.r.o.; art. 58 k.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 244 § 1 i art. 233 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa o niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ i następnych k.p.c. mówić można jedynie w wypadkach oczywistej i rażącej sprzeczności danego wyroku z prawem, nie zaś jakiegokolwiek naruszenia prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ. oraz z dnia 12 marca 2015 r., II CKNP 54/14, nie publ.). Wniesiona skarga nie odpowiada jednak tej przesłance. Co więcej, zarzuty sformułowane przez skarżącego wskazują, że jest ona niezasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty sformułowane w treści skargi odpowiadają twierdzeniom podnoszonym przez powoda już na etapie postępowania apelacyjnego. Wszystkie one były już, w konsekwencji, przedmiotem oceny Sądu Okręgowego. Dotyczy to zwłaszcza zarzutów związanych z nieważnością umowy darowizny - jak wskazał Sąd drugiej instancji, w sprawie tej brak było ustaleń i argumentów przemawiających za takim wnioskiem. Skarżący nie kwestionuje tych konkluzji w bezpośredni sposób, nie wchodząc w szerszą polemikę prawną z argumentacją zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego - i powtarzając jedynie

ogólne twierdzenia co do nieprawidłowości sporządzenia aktu notarialnego. Jego wywód stanowi w istocie jedynie próbę ponownego zaprezentowania własnego poglądu co do sposobu, w jaki powinna zostać rozstrzygnięta sprawa, nie wskazując w jakimkolwiek zakresie na sprzeczność zaskarżonego orzeczenia z prawem w opisanej wyżej, kwalifikowanej postaci. Z tego powodu w treści skargi trudno doszukać się elementów, które - w razie przyjęcia jej do rozpoznania - mogłyby umożliwić orzeczenie zgodnie z żądaniem skarżącego.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.